

HAR ISLAMSK EKSPANSION TOPPET?

Af Asger Aamund, den 26. januar 2018

Enhver muslim er overbevist om, at koranens påbud om tro og levevis er en direkte, personlig befaling fra Allah. Og netop koranen og de øvrige hellige skrifter pålægger islam at underlægge sig alle andre samfund og konvertere dem til islam, hvilket er forudsætningen for, at hellig fred kan sænke sig over folkeslagene, der nu alle er muslimer. Dette påbud fra Allah opfatter vi i de vestlige lande som en del af den farverige islamiske retorik uden nogen reel betydning, en del af en kultur, der er kendt for sine eksotiske myter og sproglige guirlander. Koranens krav om islams ekspansion efterleves derimod med dødelig alvor af islams ledere, der i flere generationer har været i gang med at realisere Allahs bud. Målet i første omgang var at sikre sig stærke økonomiske baser i de førende vestlige lande. Penge er magt, og magt kan ændre politik og kultur. Således har sunni-islam gennem fyrstehuset Saud opbygget en formidabel magtbase i England, hvor arabiske interesser kontrollerer store dele af Londons fashionable bolig- og forretningsområder såsom Kensington, Belgravia og Mayfair.

Men det var først med Ayatollah Khomeinis magtovertagelse i Iran i 1979, at islams ekspansion blev både militant og dødsensfarlig for de vestlige demokratier. Siden da er det gået rigtigt stærkt med opbygningen af islamiske styrkepositioner i de vestlige retsstater. Islamiske kapitalinteresser har nu betydelig indflydelse på de førende universiteter og mediekoncerner i USA og Storbritannien. Arabiske petro-dollars ejer en betydelig del af verdens største mediekoncern Time Warner (CNN, HBO, TBS) og er storaktionær i News Corp (Fox News).

60 000 studerende fra Saudi-Arabien er i dag optaget på de amerikanske universiteter, hvis store fakulteter for mellemøstlige studier i overvejende grad er finansieret af islamiske stater. Det gælder frem for alt Harvard, Georgetown, Berkeley og Princeton. I England er det universiteterne Oxford, Cambridge og London School of Economics, der er hovedmål for de arabiske investeringer. Og med pengene kommer der indflydelse og kontrol. Adelsmærket for de førende universiteter har gennem generationer været den frie forskning og en ubundet debatkultur, som i dag er afløst af ensretning og tabudominans, der stammer direkte fra islams indflydelse på den akademiske verden. Saudi-Arabien har gennem de sidste 40 år investeret milliarder af dollars i opbygningen af et internationalt netværk af moskéer, koranskoler, kulturcentre og biblioteker, hvor islam som religion og som forfatning udbredes i den vestlige verden.

Set gennem et vestligt demokratisk perspektiv er det dog heldigvis ikke alt, der går efter den islamiske ekspansionsstrategi. For det første er den igangværende blodige konflikt mellem sunni- og shiaislam ekstremt ressourcekrævende og forhindrer de stridende parter i planlægning og gennemførelse af mange projekter, der skulle have ført til et yderligere politisk og religiøst pres på de vestlige retsstater. Selv om vi har måttet lægge ryg til mange grusomme Allahu-akbar attentater, har vi i Vesten til en vis grad fløjet under radaren. Den islamiske terror havde været meget mere omfattende uden sunni-shia konflikten.

Dernæst må vi glæde os over, at både Iran og Saudi-Arabien er under stigende økonomisk pres, fordi olie- og gaspriserne ikke udvikler sig som ønsket, hvis islam fortsat skal kunne finansiere sin internationale udbredelse. Saudi-Arabien, der som bekendt er en ørkenstat, må importere samtlige konsum- og industrivarer samtidig med, at landets arabiske befolkning er på luksus-støtten fra staten. Dette betyder, at det saudiske samfund står uden tekniske og økonomiske kompetencer den dag, olieeventyret er slut. Og den dag er ikke fjern. IMF vurderer i en rapport, at Saudi-Arabien er statsbankerot i løbet af tre år, hvis ikke oliepriserne stiger markant.

Også Iran er i store økonomiske vanskeligheder. Olieeksporten er altafgørende for landets økonomi og forretningen går skidt. Inflationen er tårnhøj, arbejdsløsheden er omkring 30 procent og en arbejder har ikke mere råd til kød i aftensmaden. Ayatollah-styret har hidtil prioriteret den fortsatte finansiering af krig og terror over civilbefolkningens tarv, men denne politik kan næppe gennemføres i længden. Der er demonstrationer i byerne, hvor borgerne råber, at præsterne skal ud og shaen tilbage på tronen. Irans diktatorer vil blive tvunget til at lette foden fra terror-speederen, hvis de vil bevare den islamiske formynderstat intakt i alliance med militæret.

Noget tyder på, at Saudi-Arabiens stærke mand, Kronprins Muhammed Bin Salman har set skriften på væggen. Han har udtalt, at islam skal føres ind i en moderat fase, hvilket nok betyder at islam skal bevæge sig fra oldtiden ind i middelalderen. Vi i de demokratiske retsstater har således ingen grund til optimisme. Men måske kan vi håbe på, at pessimismen ikke er, hvad den har været.